

Sygn. akt XI W 3664/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **M. W.**

córki Z. i J.

urodzonej (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 4 czerwca 2014 roku w siedzibie Straży Miejskiej na ul. (...)

w W., będąc właścicielem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 25.05.2014 r. o godzinie 05:22 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

I. obwinioną M. W. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, przy czym ustala, że data popełnienia czynu to 11 czerwca 2014 roku, który to czyn kwalifikuje z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, a na podstawie art. 96 § 3 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 200 (dwieście) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3664/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 maja 2014 roku o godzinie 05.22 na ulicy (...) przy ulicy (...) w W. zostało, za pomocą urządzenia pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów MultaRadar CD, wykonane zdjęcie pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości, przekraczając dozwoloną prędkość o 26 km/h (notatka urzędowa - k. 1).

Właścicielem wzmiankowanego wyżej pojazdu jest obwiniona M. W. (notatka urzędowa – k. 16).

Pismem z dnia 27 maja 2014 roku M. W. wezwana została przez Straż Miejską do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego za przedmiotowe wykroczenie drogowe (i wypełnienie w tej sytuacji dołączonego

do pisma oświadczenia w części A), ewentualnie – w przypadku, gdyby M. W. nie była sprawcą tego wykroczenia – do wskazania, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W wezwaniu zapisano – „kierującego pojazdem proszę wskazać poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej części B załącznika w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma”. W przypadku niewykonania tego obowiązku M. W. mogła wyrazić zgodę na przyjęcie mandatu karnego (należało w tej sytuacji wypełnić oświadczenie w części C). Wskazano dalej, że w przypadku niewypełnienia oświadczenia w części A, B lub C, powstaje obowiązek osobistego stawienia się do Straży Miejskiej w celu złożenia wyjaśnień w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 kw (pismo – k. 4).

Powyzsze pismo zostało doręczone obwinionej w dniu 4 czerwca 2014 roku. Odebrał je dorosły domownik (zwrotne poświadczenie odbioru – k. 5).

Pismem z tego samego dnia, wysłanym do Straży Miejskiej w dniu 5 czerwca 2014 roku, obwiniona M. W. wniosła o umorzenie postępowania, nie wskazując komu powierzyła pojazd. Obwiniona nie udzieliła takiej informacji Straży Miejskiej w wyznaczonym terminie, tj. do dnia 11 czerwca 2014 roku (pismo – k. 6-11).

Obwiniona M. W. w toku rozprawy głównej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Odmówiła składania wyjaśnień (k. 73).

Sąd zważył, co następuje:

Wskazany na wstępie stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości – wynika ze wskazanych wyżej dokumentów.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych i pozostałe ujawnione (dane o karalności) - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Stanowisko obwinionej uznać należy jedynie za przyjętą przez nią linię obrony.

Zgodnie z przepisem art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniona została wezwana do takiego wskazania w terminie 7 dni. Nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że obwiniona skutecznie zapoznała się z przedmiotowym wezwaniem, skoro udzieliła odpowiedzi Straży Miejskiej. Odpowiedź ta nie zawierała jednakże wskazania komu powierzyła pojazd. Obwiniona do dnia 11 czerwca 2014 roku nie udzieliła takiej informacji Straży Miejskiej. Stąd też tę datę – jako ostatni dzień, kiedy obwiniona powinna uczynić zadość wymogowi przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym – Sąd przyjął jako datę czynu przypisanego w wyroku.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw - karze podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniona jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której sprawczyni mogła postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niej żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności

proceeds to the conclusion that the accused can be charged with, at the time of his unlawful, criminal and socially harmful act, he did not obey the law.

Imposing the sentence on the accused M. W. The court was guided by statutory directives of its measure defined in art. 33 kw.

In the conviction of the court, the sentence in its severity does not exceed the degree of guilt of the accused, it is adequate to the degree of the demand for behavior consistent with the law in relation to the facts of the case. The degree of social harmfulness of the act was significant. Influence on this are: the value of the violated good in the form of order in communication, the manner of action of the perpetrator, who obviously did not cooperate with the Municipal Police and did not react in the appropriate manner to her summons. Imposing the sentence, the court also took into account the nature of the offense, personal and material circumstances of the accused, her family relations, a stable way of life before the commission of the offense. The accused is a person not punished for crimes and drug offenses (k. 61, 62).

Having taken into account the above, the court found that the sentence imposed on the accused, a fine in the amount of 200 zloty – taking into account the amount of income and the family situation of the accused (k. 72) is fair. The court, imposing the sentence, had in mind the preventive and educational purposes, which the sentence should achieve. It also had in mind that the sentence should be socially fair and achieve the general preventive purpose.

On the basis of the provisions of art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk in conjunction with art. 119 kpw the court ordered the accused to pay the State Treasury a fine of 30 zloty, determined on the basis of art. 3 ust. 1 in conjunction with art. 21 pkt 2 of the Act of June 23, 1973 on fines in criminal cases and reimbursed costs of proceedings in the amount of 100 zloty, of which the amount was determined on the basis of § 1 pkt 1 of the Minister's Order of October 10, 2001 on the amount of reimbursed costs of proceedings and the amount of the fee for filing an application for the resumption of proceedings in criminal cases. The payment of costs by the accused does not exceed her financial possibilities.